

Заяче сало (народна казка)

Автор Невідомий

Їхав пан з кучером Іваном у далеку дорогу. Вони їхали мовчки, але мовчанка обридла. Пан і надумав поговорити. В цей час вискочив заєць. Пан і почав свою розмову з зайця.

– От у мене в лісі водяться зайці, тільки не такі, як оце пострибав маленький, а великі. Я з-за границі привіз на розплід. Одного разу я зібрався на охоту, взяв із собою чоловік з десять загоничів. Вони нагнали на мене зайців, а я їх тільки – бах! та бах! Тоді я набив їх десятків зо три... А одного забив, то такого величезного, як баран завбільшки! Ну, а коли здер з нього шкуру, то було більш як півпуда сала. От які в мене зайці!

Кучер слухав, слухав, а далі і каже:

– Но-о, гніді, скоро вже і міст той, що під брехунами ламається.

Почув це пан і каже:

– Чуєш, Іване, так от які зайці бувають! Правда, що в нього півпуда сала то не було, а так, фунтів з десять.

– Звісно, заєць зайцем, – каже Іван.

Ну, їдуть далі, а пан знову до Івана:

– От що, Іване, а чи скоро вже буде той місток?

– Та скоро вже, пане, – каже Іван.

– Так от знаєш, Іване, – продовжує пан, – мабуть, що на тому зайцеві і десяти фунтів сала не було – так фунтів три-чотири, не більше.

– Та мені що, – каже Іван, – хай буде і так.

Але проїхали трохи, пан повертівся на місці та й знову:

– А чи скоро, Іване, вже той міст буде?

– Так, скоро, пане, ось-ось, тільки в долинку спустимось.

– Гм... – каже пан, – а знаєш, Іване, на тому зайцеві і зовсім сала не було – сам знаєш, яке на зайцеві сало.

– Та звісно, – каже Іван, – заєць зайцем;

Спустились в долину, а пан і питає:

– А де ж, Іване, той міст, що ти про нього говорив?

– А він, пане, – каже Іван, – розтопився так само, як те заяче сало, що ви про нього говорили.